

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **F. H.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2018, č. j. JMK 105256/2018, sp. zn. S-JMK 105252/2018/OD/Bo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2020, č. j. 32 A 59/2018 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací opakovaně zaplacený soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6.
- IV. Soud **v y z ý v á** zástupce žalobce, aby ve lhůtě **1 týdne** od doručení tohoto rozsudku sdělil číslo bankovního účtu, na který má být zaplacený soudní poplatek vrácen.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, odboru organizačního a právního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 8. 2017, č. j. OOP47119/17/464. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o pojištění odpovědnosti vozidla“). Přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 29. 5. 2017 v 10:00 hod. v obci Šardice držel v ruce během řízení motorového vozidla hovorové zařízení a při následné kontrole dokladů nepředložil zelenou kartu. Za spáchání přestupků mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) následně zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem uvedeným v záhlaví. Nesouhlasil s tvrzením, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedena forma zavinění. Správní orgán I. stupně skutečně pochybil, jelikož ve výroku svého rozhodnutí formu zavinění neuvedl. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ale přestupek spočívající v držení hovorového zařízení při řízení kvalifikoval jako jednání úmyslné a přestupek spočívající v nepředložení zelené karty kvalifikoval jako jednání nedbalostní. Tyto závěry následně převzal žalovaný a rozvedl je, avšak absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí nenapravit. Toto pochybení ale nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, jelikož s ohledem na zákon je zřejmé, že žalobce přestupky spáchal minimálně z nedbalosti a pro dané přestupky zákon nevyžaduje úmyslné zavinění. V případě nepředložení zelené karty se jedná o nedbalost nevědomou, jelikož žalobce je držitelem řidičského oprávnění, takže musí vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nicméně spoléhal na to, že jej neporuší nebo neohrozí. V případě držení hovorového zařízení při řízení motorového vozidla se jednalo o úmysl nepřímý, jelikož věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a byl srozuměn s tím, že jej může porušit nebo ohrozit. Ohledně prokázání úmyslu krajský soud uvedl, že žalobce je oprávněn řídit motorová vozidla od roku 2011 a za dobu účinnosti zákona o silničním provozu měl dost času se s uvedeným pravidlem seznámit. Srozumění ve smyslu zavinění ve formě nepřímého úmyslu se v projednávaném případě vztahuje k oslabení řidičovy pozornosti a k tomu, že by při oslabení pozornosti mohl ohrozit silniční provoz. K tomu v případě jednání odpovídajícího přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu nepochybně došlo. Správní orgány tak formu zavinění zdůvodnily a dostatečně prokázaly.

[3] K námitce, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze seznat, které jednání se váže ke kterému porušení právní povinnosti, krajský soud uvedl, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí srozumitelně uvedl vytýkané skutkové jednání, povinnost, kterou tímto jednáním porušil, a přestupky, jichž se tímto jednáním dopustil. Skutečnost, že správní orgán I. stupně jednotlivá skutková jednání a porušení povinnosti jednotlivě nerozčlenil dle vytýkaných spáchaných přestupků, nezpůsobila nepřezkoumatelnost či nezákonnost jeho rozhodnutí.

[4] Krajský soud nesouhlasil ani s tvrzením, že žádný ze skutků uvedených v prvostupňovém rozhodnutí není přestupkem. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsal přestupkové jednání sice poněkud těžkopádně, ale srozumitelně, když uvedl, že se jej dopustil tím, že „byl kontrolován jako řidič motorového vozidla tov. zn. Peugeot Partner, reg. zn. X z důvodu držení hovorového zařízení v ruce, během řízení motorového vozidla“. Z výroku je zjevné, že žalobce byl

pokračování

shledán vinným z jednání spočívajícího v držení hovorového zařízení v ruce během řízení motorového vozidla. Jaké jednání je mu vytýkáno, je zřejmé i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ani skutečnost, že správní orgán I. stupně použil ve výroku svého rozhodnutí slovní spojení „nepředložil zelenou kartu“ namísto „nepředložil zelenou kartu na vyžádání příslušníka Policie ČR“, nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. V odůvodnění se správní orgán I. stupně otázkou nepředložení zelené karty na vyžádání příslušníka Policie ČR zabýval. Jde tak jen o nepodstatné chyby v psaní.

[5] K námitce, že z výroku o sankci není zřejmé, za který z přestupků byl žalobce shledán vinným, krajský soud uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutečně chybí bližší odůvodnění uložené pokuty, co se týče spáchání dvou přestupků, nicméně toto pochybení napravit žalovaný na straně osmé napadeného rozhodnutí. Prvostupňové a napadené rozhodnutí je třeba považovat za jeden celek. Nedostatek v odůvodnění uložení pokuty byl řádně a srozumitelně odstraněn v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce tak nemohl mít pochybnosti o tom, kterými přestupky byl shledán vinným a z jakého důvodu mu byla uložena pokuta v dané výši.

[6] Krajský soud souhlasil s námitkou, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí nesprávně odkázal na ustanovení předpisu, který byl v době rozhodování již neúčinný, nicméně tato skutečnost neměla vliv na jeho rozhodnutí. Vyhláška č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích (dále jen „vyhláška č. 231/1996 Sb.“), na kterou prvostupňový orgán odkázal, totiž stanoví stejnou výši náhrady nákladů řízení jako nyní platná vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“). Povinnost uhradit náklady řízení byla uložena ve správné výši, a žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[7] Žalobce dále namítal, že nebyl při kontrole Policie ČR vyzván k předložení zelené karty. Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou, jelikož v oznámení o přestupku sepsaném na místě dne 29. 5. 2017 bylo uvedeno, že zelenou kartu nepředložil „na požádání policisty“. To, že byl požádán o předložení zelené karty, vyplývá i z úředního záznamu Policie ČR ze stejného dne. Stejný závěr plyne i z výpovědi zasahující policistky, kterou potvrdil i druhý zasahující policista. Správní orgány správně dospěly k závěru, že výpověď zasahujících policistů je dostačující, jelikož dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, není důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědi policisty, jenž nemá zájem na věci a pouze vykonává svou služební povinnost. K tomu, aby vyvstala pochybnost o věrohodnosti výpovědi policisty, by musely přistoupit i další okolnosti, které by tomu nasvědčovaly, což se nestalo. Krajský soud tedy neshledal žádnou okolnost, která by zpochybňovala věrohodnost zasahujících policistů.

[8] Na závěr se krajský soud vypořádal s námitkou ohledně neodůvodnění výše uložené pokuty. Ačkoliv správní orgán I. stupně výslovně neoznačil skutečnosti, které považoval za polehčující a přitěžující, z odůvodnění je lze bez obtíží dovodit. To

následně potvrdil i žalovaný. Uložená pokuta ve výši 2 000 Kč se blíží spodní hranici možného rozpětí, přičemž žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení nižší pokuty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Krajský soud nesprávně konstatoval, že ačkoliv není forma zavinění přestupku uvedena ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nejedná se o vadu, pro kterou by bylo možné rozhodnutí zrušit. Povinnost uvést formu zavinění ve výroku rozhodnutí stanovil zákonodárce jak v § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“), tak v § 93 odst. 3 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že formu zavinění postačí uvádět v odůvodnění rozhodnutí, popírá tím vůli zákonodárce. Pouze výrok rozhodnutí nabývá právní moci a na jeho základě jsou pak činěny záznamy do karty řidiče. Nelze připustit, aby si teprve správní orgán, který vede kartu řidiče, činil úsudek o formě zavinění na základě odůvodnění rozhodnutí. Dle rozsudku NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, nelze nahradit nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchaného přestupku jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí. Pokud nelze v odůvodnění rozhodnutí nahrazovat nedostatečné vymezení skutkových okolností, nelze nahradit ani zcela absentující údaj o formě zavinění. Ani odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně navíc nebylo bez vad, jelikož v něm nekonstatoval, zdali byl přestupek spáchán v přímém či nepřímém úmyslu, a u druhého přestupku nebylo stanoveno, zdali byl spáchán vědomou nebo nevědomou nedbalostí. O skutečnosti, že rozhodnutí prvostupňového orgánu je obtížně srozumitelné, svědčí i závěr krajského soudu, že v případě nepředložení zelené karty, u které se jednalo o nedbalost nevědomou, musel stěžovatel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zákonem chráněný zájem. Krajský soud tak sám zaměňuje nedbalost nevědomou s nedbalostí vědomou. Pokud tedy prvostupňové rozhodnutí vede i u krajského soudu k odlišným interpretacím, stěžovatel nemá jistotu, jak má být rozhodnutí interpretováno. Krajský soud tak měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož jeho výrok neobsahoval jednu ze zákonných náležitostí.

[11] Krajský soud nesprávně konstatoval, že správní orgán I. stupně srozumitelně uvedl vytýkané skutkové jednání stěžovatele a povinnosti, které byly tímto jednáním porušeny, jakož i přestupky, kterých se dopustil. Z výroku rozhodnutí musí být zřejmé, jaké ustanovení bylo porušeno daným jednáním a jakou skutkovou podstatu přestupku naplňuje. Správní orgán I. stupně však uvedl shluk porušených právních norem a následně konstatoval, že stěžovatel spáchal přestupek tím, že „*byl kontrolován jako řidič z důvodu držení hovorového zařízení*“ a že při kontrole dokladů nepředložil zelenou kartu, přičemž ani jedno z těchto jednání není protiprávní. Z výroku nelze ani seznat, zda se v jeho případě jednalo o dva samostatné skutky, nebo zda jde o souběh, zdali jde o souběh jednočinný nebo vícečinný, ani kterým skutkem byla porušena která právní

pokračování

norma. Stěžovatel tak nemůže polemizovat o tom, zda určité jednání skutečně porušuje tvrzené právní ustanovení a zda je uvedená skutková kvalifikace správná. Výrok prvostupňového rozhodnutí je nezákonný, jelikož nebyl rozčleněn tak, aby bylo možné zjistit, kolik přestupků stěžovatel spáchal.

[12] V rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly popisované skutky formulovány tak, že z nich nelze zjistit jejich protiprávnost. Neodpovídají ani zákonným skutkovým podstatám. Autoritativně bylo konstatováno pouze to, že stěžovatel byl kontrolován Policií ČR. Ani jednání spočívající v nepředložení zelené karty není protiprávní, protiprávní je pouze nepředložení zelené karty na požádání příslušníka policie. Ve výroku však nejsou uvedeny dané skutkové okolnosti, tj. že byl požádán příslušníkem Policie ČR o předložení zelené karty. Pouze tehdy, pokud by byly dány tyto skutkové okolnosti, bylo by jednání protiprávní. Z výroku rozhodnutí musí být zřejmé všechny skutkové okolnosti, které jsou rozhodné pro úsudek o naplnění dané skutkové podstaty. Dle rozsudku NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, č. 2822/2013 Sb. NSS, musí popis skutku ve výroku rozhodnutí obsahovat skutkové okolnosti, *„které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení.“* V nyní projednávané věci je rozhodnou skutečností, že nepředložil zelenou kartu na požádání policisty. Pokud by zelenou kartu nepředložil, aniž by jej o to policista požádal, nejednalo by se o přestupek. Jelikož tyto rozhodné skutečnosti nebyly uvedeny ve výroku rozhodnutí, nelze z výroku zjistit veškeré skutkové okolnosti významné z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku. Stejně tak tomu je i v případě přestupku spočívajícího v tom, že byl kontrolován jako řidič, jelikož v této části není uvedeno, za co je uznán vinným. Stěžovatel tak není vinen, že za jízdy držel hovorové zařízení, jelikož to není autoritativně konstatováno.

[13] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že pochybení prvostupňového správního orgánu, které spočívá v neuvedení bližšího zdůvodnění uložené pokuty za spáchání dvou přestupků, napravil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Správní orgán uložil sankci dle dvou ustanovení definujících dvě odlišná sankční rozmezí, přesto ve výroku uvedl, že sankci ukládá *„za spáchaný přestupek“*. Tím zatížil své rozhodnutí vadou, jelikož sankci lze uložit pouze v určitém konkrétním sankčním rozmezí, a je tedy nutné odkázat na jedno právní ustanovení. Co se týče rozhodnutí žalovaného, ten prvostupňové rozhodnutí nijak nezměnil, a i nadále tedy platí výrok, dle kterého byla uložena sankce dle dvou ustanovení odlišných zákonů. Výrok a odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou v rozporu, jelikož výrokem potvrzuje rozhodnutí prvostupňového orgánu a v odůvodnění uvádí, že sankce byla uložena dle § 16 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti vozidla, tedy dle odlišného ustanovení, které správní orgán I. stupně nezmínil. Není tak zřejmé, dle jakého ustanovení byl stěžovatel trestán.

[14] Dalším pochybením správního orgánu I. stupně bylo uložení náhrady nákladů řízení na základě dnes již neplatné vyhlášky. Není možné, aby až krajský soud stěžovateli ozřejmil, podle kterého ustanovení mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení. Účastník správního řízení musí být s tímto ustanovením seznámen již ve vydaném rozhodnutí, aby proti němu mohl uplatnit námitky v odvolání. Tím, že má hradit náklady dle již neúčinné vyhlášky, je mu ukládána povinnost, která neexistuje. O tom, zda tato povinnost existuje, nemůže rozhodovat až správní soud, jelikož by tak

správní orgány mohly zbavovat účastníky správního řízení prostoru pro argumentaci a pro dva opravné prostředky.

[15] Stěžovatel dále namítá, že nebylo prokázáno, že byl příslušníky policie vyzván k předložení zelené karty. Krajský soud k této otázce odkázal na úřední záznam, dle kterého stěžovatel „*na požádání policisty nepředložil zelenou kartu.*“ Úřední záznam nelze považovat za důkaz, navíc v dalším řízení bylo z výpovědi zasahující policistky zjištěno, že ho o předložení zelené karty výslovně nepožádala. Zasahující policistka ve výpovědi uvedla, že stěžovatele vyzvala k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla. Její svědecká výpověď tak neprokazovala, že by spáchal přestupek spočívající v nepředložení zelené karty na výzvu policie. Nikdo ze svědků tedy netvrdí, že byl stěžovatel vyzván k předložení zelené karty. Dle rozsudku NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, není řidič povinen na základě obecného pokynu policisty typu „*předložte doklady potřebné k řízení a provozu vozidla*“ si okamžitě vzpomenout, které všechny doklady či potvrzení musí mít u sebe a kdy a komu je povinen je předložit. Je tedy povinností policistů, aby v případě, kdy řidič nepředloží některý z dokladů, jej výslovně vyzvali k jeho předložení. K tomu v nyní projednávaném případě nedošlo, a proto nemohlo ani dojít ke spáchání přestupku spočívajícího v nepředložení zelené karty na žádost policisty.

[16] Správní orgány nezdůvodnily ani výši uložené pokuty. Správní orgán I. stupně si vystačil s obecnými floskulami, ze kterých nelze zjistit nic konkrétního, a jde o pouhé vyjmenování zákonných kritérií bez jejich hodnocení. Krajský soud konstatoval, že správní orgány vzaly v úvahu polehčující a přitěžující okolnosti a že ačkoliv prvostupňový správní orgán výslovně neoznačil, kterou okolnost považoval za polehčující či přitěžující, lze to dovodit z kontextu textu. Krajský soud ale jako polehčující okolnost plynoucí z rozhodnutí správního orgánu I. stupně označil společenskou nebezpečnost chování a jako přitěžující okolnost označil skutečnost, že se projednávaného přestupku dopustil poprvé. Krajský soud tím prokázal, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je nesrozumitelné. Zaměnění polehčujících a přitěžujících okolností v rozsudku není pouhou chybou psaní. Správní orgán I. stupně pouze vyčetl zákonná kritéria, která měl posuzovat, aniž by je jakkoliv posoudil. Dle rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, nepostačuje pouhé vyjmenování zákonných kritérií, pokud odůvodnění neobsahuje alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného. Rozhodnutí správních orgánů jsou tak nesrozumitelná, jelikož z nich není zřejmé, z čeho vyvodily naplnění jednotlivých zákonných kritérií pro ukládání sankce. Dále není zřejmé, jaká kritéria hodnotily ve prospěch a jaká v neprospěch stěžovatele.

[17] Následně stěžovatel obšírně na dvanácti stranách uvádí svůj nesouhlas s vyvěšením jména svého zástupce na webových stránkách NSS a polemizuje s rozhodnutími NSS i jiných soudů, které se již touto otázkou zabývaly.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

III. a) Absence formy zavinění ve výroku

[21] První kasační námitka směřovala proti chybějícímu určení zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovateli je nutné dát za pravdu, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není forma zavinění uvedena a žalovaný toto pochybení nenapravil.

[22] Podle § 77 zákona o přestupcích, účinného v době spáchání přestupků, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat kromě jiného popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměře sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46).

[23] Správní orgán I. stupně se formou zavinění přestupků zabýval až v odůvodnění rozhodnutí, ve kterém posoudil jednání spočívající v držení hovorového zařízení v ruce během řízení motorového vozidla jako jednání úmyslné, jelikož stěžovatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a byl s tímto srozuměn. Jednání spočívající v nepředložení tzv. zelené karty, tedy dokladu prokazujícího pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, posoudil jako jednání nedbalostní, jelikož stěžovatel měl a mohl vědět, že svým jednáním může porušit zákonem chráněný zájem. Jelikož formu zavinění neuvedl ve výroku rozhodnutí a žalovaný jeho pochybení nenapravil, je nutné posoudit, zda tato vada způsobuje nezákonnost napadených správních rozhodnutí. Krajský soud dovodil, že nikoli, protože s ohledem na znění zákona je zřejmé, že stěžovatel spáchal přestupek dle zákona o silničním provozu minimálně z nedbalosti (pro daný přestupek zákon nevyžaduje úmyslné zavinění). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ani zákon o pojištění odpovědnosti vozidla nevyžaduje pro přestupek spáchaný dle § 16 odst. 1 písm. b) úmyslné zavinění. Krajský soud konkrétně v bodě 30. rozsudku uvedl, že v případě držení hovorového zařízení při řízení motorového vozidla se jedná o úmysl nepřímý, jelikož stěžovatel „podstoupil výcvik pro řidiče motorových vozidel a disponuje řidičským oprávněním, tudíž nepochybně věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem

chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.“ K vědomostní složce zavinění ve formě úmyslu nepřímého uvedl, že zákaz držení telefonu je v zákoně o silničním provozu již od počátku jeho účinnosti, a stěžovatel tak měl dostatek času se s tímto pravidlem seznámit. K volní složce zavinění uvedl, že je nutné ji vztahovat k objektu skutkové podstaty, jíž je zájem na tom, aby se řidič za volantem plně věnoval řízení vozidla. Srozumění ve smyslu nepřímého úmyslu se vztahuje k oslabení řidičovy pozornosti a k možnému ohrožení provozu. V případě nepředložení zelené karty se dle krajského soudu jedná o přestupek zaviněný ve formě nedbalosti nevědomé, ačkoliv dále uvedl, že stěžovatel musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Tato formulace odpovídá definici zavinění nedbalosti vědomé. Toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost rozsudku krajského soudu, neboť pro spáchání tohoto přestupku postačí nedbalost nevědomá.

[24] Posouzení krajského soudu ohledně spáchání přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení při řízení motorového vozidla ve formě nepřímého úmyslu se shoduje se závěry ohledně vědomostní a volní složky zavinění u tohoto přestupku, které jsou uvedeny v rozsudku NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 As 305/2016 - 46. Dle jeho bodu [13] by bylo možné tvrdit nevědomost ve vztahu k některému pravidlu silničního provozu snad jen v případě, že by pravidlo bylo zcela nové a řidič se s ním ještě neměl možnost seznámit. O takovou situaci se však nejedná v případě zákazu držení hovorového zařízení, které je součástí zákona o silničním provozu od ledna 2001. Ohledně volní složky zavinění, respektive ohledně srozumění s ohrožením zákonem chráněného zájmu, NSS uvedl, že spočívá v tom, že řidič je srozuměn s tím, že oslabuje svou pozornost a při této oslabené pozornosti může ohrozit provoz. Nejvyšší správní soud nemá důvod se v nyní projednávaném případě od závěru o formě zavinění odklonit. I kdyby posouzení formy zavinění nebylo přesné, v případě, kdy správní orgány nepřičítaly stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění, není třeba trvat na podrobnějším odůvodňování kvalifikace zavinění (viz rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42). Ani z jednoho ze správních rozhodnutí nevyplývá, že by forma zavinění ve formě úmyslu nepřímého měla vliv na výši uložené sankce.

[25] Zjištěné pochybení tedy nepředstavuje natolik zásadní vadu, pro kterou by bylo nutné napadený rozsudek, resp. rozhodnutí žalovaného, zrušit. Takový postup by s ohledem na skutkové okolnosti případu představoval zbytečný formalismus a byl by v rozporu s principem procesní ekonomie. Absence uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019 - 33). Stěžovatel nebyl v nyní projednávaném případě tímto postupem zkrácen na svých právech. Námitka ohledně absence formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak není důvodná.

III. b) Nesrozumitelnost výroku ohledně porušení právní normy a popisu skutků

[26] Stěžovatel dále namítal nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí ohledně porušení právní normy. Správní orgán I. stupně výrok rozhodnutí formuloval

pokračování

tak, že stěžovatel „spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. (...), dále dle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. (...), tím, že dne 29.5.2017 v 10:00 hodin, v obci Šardice, byl kontrolován jako řidič motorového vozidla tov.zn. Peugeot Partner, reg.zn. X z důvodu držení hovorového zařízení v ruce, během řízení motorového vozidla. Dále při kontrole dokladu nepředložil zelenou kartu. Uvedené jednání obviněného v době přestupku bylo v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. (...), a s ust. § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. (...).“ Z tohoto výroku jasně plyne, kdo, kde a kdy spáchal přestupek dle zákona o silničním provozu a přestupek dle zákona o pojištění odpovědnosti vozidla, přičemž je v něm přesně uveden odkaz na zákonná ustanovení, která byla uvedeným jednáním porušena. Z tohoto výroku lze zjistit, jaké přestupky byly spáchány. Z odůvodnění rozhodnutí lze zjistit, které jednání se váže ke kterému ze dvou výše uvedených zákonných ustanovení. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že skutečnost, že správní orgán I. stupně nerozčlenil výrok rozhodnutí dle vytykánych přestupků, neměla za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí. Ani tato námitka tak není důvodná.

[27] Dále se NSS zabýval námitkou, že skutky popisované ve výroku prvostupňového rozhodnutí nejsou přestupkem. K popisu skutku se NSS vyjádřil již v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 - 23: „*Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli a zde se vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným, což má velký dosah např. při posuzování věci rozhodnuté (rei iudicatae). Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zoblednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.*“

[28] Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu je vymezen tak, že ho spáchá ten, kdo v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že tento přestupek stěžovatel spáchal tím, že „byl kontrolován jako řidič motorového vozidla tov.zn. Peugeot, reg.zn. X z důvodu držení hovorového zařízení v ruce, během řízení motorového vozidla.“ Ačkoliv je tato formulace skutečně nepřesná, jelikož přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu nelze spáchat tím, že je někdo „kontrolován jako řidič“, NSS neopomněl, že součástí výroku je přesný odkaz na ustanovení, které stěžovatel porušil. Ve spojení s tímto odkazem je z výše citovaného popisu skutku zřejmé, ve kterém konkrétním jednání stěžovatele byl spatřován přestupek, a nelze je zaměnit s jiným přestupkovým jednáním. Popis skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak splňuje nároky výše citovaného rozsudku č. j. 9 As 68/2012 - 23, jelikož jsou v něm popsány podstatné okolnosti a tyto okolnosti dovolují přestupkové jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat. I z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jakého přestupku se stěžovatel dopustil.

Nepřesný popis skutku ve výroku je sice vadou, tato vada však s ohledem na výše uvedené nedosahuje takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že právní kvalifikace přestupkového jednání spočívajícího v držení hovorového zařízení během řízení motorového vozidla ve výroku prvostupňového rozhodnutí je ve spojení s jeho odůvodněním dostatečná, neboť z rozhodnutí je zcela zřejmé, kterého jednání se stěžovatel dopustil a kterou právní normu tímto jednáním porušil.

[29] Obdobný závěr je možné učinit i o popisu přestupku dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti vozidla účinného v době jeho spáchání. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že stěžovatel tento přestupek spáchal tím, že „*při kontrole dokladů nepředložil zelenou kartu*“. Z tohoto popisu je opět zřejmé, v čem spočívalo jeho přestupkové jednání, přičemž výrok obsahuje přesný odkaz na zákonné ustanovení, které porušil. Ačkoliv NSS souhlasí s tím, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí mělo být správně uvedeno, že zelenou kartu nepředložil na požádání příslušníka Policie ČR, ztotožňuje se s názorem krajského soudu uvedeným v bodě 39. rozsudku, že z výroku společně s odůvodněním rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel byl shledán vinným tím, že zelenou kartu nepředložil na požádání Policie ČR. Otázkou, zdali správní orgány prokázaly, že byl skutečně vyzván k předložení zelené karty, se bude NSS zabývat níže.

III. c) Nepřezkoumatelnost výroku o sankci a nákladů řízení

[30] Následně se NSS zabýval námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti výroku o sankci. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že se za spáchaný přestupek ukládá „*podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů pokuta ve výši 2 000,- Kč (slovy dva tisíce korun českých)*“. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že správní orgán I. stupně měl u sankce správně uvést jedno konkrétní zákonné ustanovení, dle kterého byla uložena. Nicméně, jak správně podotkl krajský soud, rozhodnutí správních orgánů je třeba považovat za jeden celek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobněji uvedl, na základě kterého ustanovení byla stěžovateli uložena sankce ve výši 2 000 Kč.

[31] Pochybení spočívající v odlišném odkazu na ustanovení § 16 zákona o pojištění odpovědnosti vozidla ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, který odkazoval na § 16 odst. 3, bylo pravděpodobně způsobeno novelizací dotčeného ustanovení v průběhu správního řízení. V době spáchání přestupku upravoval rozpětí sankce § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti vozidla, znění od 1. 7. 2017 toto rozpětí uvádí v § 16 odst. 3. Správný je odkaz na § 16 odst. 2 tohoto zákona uvedený ve výroku, jelikož se obě ustanovení shodují ve výši a druhu sankce, tudíž se uplatní zásada užití zákona účinného v době spáchání přestupku jako celku. Odkaz na § 16 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti vozidla v odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak nesprávný. Žalovaný tedy potvrdil výrok prvostupňového rozhodnutí, že se stěžovateli ukládá sankce dle § 16 odst. 2

pokračování

zákona o pojištění odpovědnosti vozidla, nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že sankce byla uložena dle § 16 odst. 3 tohoto zákona. Tím své rozhodnutí učinil rozporuplným.

[32] V případě procesních pochybení je však nutno vždy pečlivě vážit, zda mohla představovat reálný zásah do právní sféry adresáta rozhodnutí. Přílišné lpění na dodržení všech formalit správního procesu vede k přehlížení elementárního faktu, a sice že cílem řízení je hmotněprávní posouzení věci (předmětu řízení), přičemž procesní pravidla jsou jen nástrojem, který k tomuto cíli vede. Procesní pravidla nelze bagatelizovat či dokonce na jejich dodržování rezignovat, vždy je však nutné případně zjištěné deficity řízení poměřit tím, zda mohly reálně ovlivnit jeho výsledek či jinak zasáhnout do právní sféry účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 - 127).

[33] Nynější pochybení žalovaného do hmotněprávního postavení stěžovatele nezasáhlo. Povaha zjištěné vady v nesprávně uvedeném ustanovení tedy nemá za následek namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V odůvodnění, které obsahově koresponduje se správně uvedeným § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti vozidla ve výroku prvostupňového rozhodnutí, se uvádí, že za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. b) tohoto zákona se ukládá ve správním řízení pokuta od 1 500 Kč do 3 000 Kč. Žalovaný tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozsah výměry sankce správně vymezil a nelze je v tomto ohledu považovat za nepřezkoumatelné. Dle bodu [14] rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2020, č. j. 4 As 15/2019 - 33, platí, že za situace, kdy správní orgány odkázaly při ukládání sankce na ustanovení, které v době spáchání přestupku formálně neexistovalo, ale shodovalo se obsahově s ustanovením v té době platným, se nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a pro niž by jej bylo nutné rušit (srov. též usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS). Námitka ohledně nepřezkoumatelnosti výroku o sankci tak není důvodná.

[34] K námitce vyčíslení nákladů správního řízení podle nyní již neplatné vyhlášky NSS uvádí, že krajský soud správně posoudil, že vada řízení spočívající v chybném odkazu na relevantní právní úpravu stanovující výši náhrady nemohla stěžovatelova práva jakkoliv zkrátit. Nová právní úprava totiž obsahuje shodnou paušální částku nákladů řízení. Navíc ačkoliv vyhláška č. 231/1996 Sb. pozbyla účinnosti ke dni 30. 6. 2017, čl. II vyhlášky č. 112/2017 Sb., kterou se mění vyhláška č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 112/2017 Sb.“), vychází z toho, že „[n]áklady řízení zahájených a pravomocně neskončených přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky se stanoví podle dosavadních právních předpisů“. Též dle bodu [15] rozsudku NSS ze dne 5. 9. 2019, č. j. 8 As 227/2018 - 47, v případě, že řízení o přestupcích bylo před správním orgánem zahájeno v době před nabytím účinnosti vyhlášky č. 112/2017 Sb., tedy před 1. 7. 2017, a nebylo ještě před tímto dnem pravomocně skončeno, správní orgán I. stupně vyměří výši náhrady nákladů podle dosavadních právních předpisů. Jelikož v nyní projednávaném případě nebylo správní řízení před prvostupňovým správním orgánem pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky č. 112/2017 Sb., prvostupňový orgán správně uložil náhradu nákladů řízení dle vyhlášky č. 231/1996 Sb.

III. d) *Nepředložení zelené karty na výzvu policisty*

[35] Stěžovatel dále tvrdí, že skutečnost, že jej zasahující policisté vyzvali k předložení zelené karty, nebyla ve správním řízení prokázána. Nejvyšší správní soud mu dává zapravdu v tom, že není povinen si na obecnou výzvu k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu motorového vozidla vzpomenout, jaké doklady musí všechny předložit. Dle rozsudku NSS č. j. 2 As 322/2016 - 39 platí, že pokud nejsou v konkrétním případě ihned předloženy všechny oprávněně vyžadované doklady, je povinností zasahujících policistů konkrétně a srozumitelně upřesnit, co vše má řidič ještě předložit. Zasahující policisté tedy byli povinni poté, co stěžovatel na výzvu „*předložte doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla*“ nepředložil zelenou kartu řidiče, mu jednoznačně a konkrétně sdělit, že je povinen ji předložit. Z výpovědi zasahujících policistky ze dne 19. 7. 2017 plyne, že poté, co jí stěžovatel předložil potřebné doklady kromě zelené karty, mu sdělila, že má předložit i tuto kartu. Stěžovatel následně někomu volal a zjišťoval, kde se zelená karta nachází. Poté ji však nepředložil. Tvzení, že zasahující policistka ve své výpovědi neuvedla, že by ho výslovně k předložení zelené karty vyzvala, tedy není pravdivé.

[36] V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti o tom, že by policisté vůči stěžovateli postupovali šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. Krajský soud též správně posoudil, že výpovědi zasahujících policistů neobsahovaly žádné zásadní rozpory. Tyto výpovědi byly v souladu s oznámením o přestupku a úředním záznamem ze dne 29. 5. 2017. Je sice pravda, že úřední záznam nelze považovat za samostatný důkaz, nicméně jsou-li tyto tři výše uvedené podklady vzájemně souladné a nevyskytují-li se v nich rozpory, lze tvrdit, že popisované jednání se skutečně stalo tak, jak tyto materiály zachycují. Možnost prokázání spáchání přestupku pouze na základě těchto „trojjediných“ podkladů aprobovala i konstantní judikatura NSS (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114, nebo rozsudky ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 - 37). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně dostatečného prokázání, že stěžovatel byl k předložení zelené karty vyzván.

III. e) *Nepřezkoumatelnost výše sankce a nesouhlas s vyvěšením osobních údajů*

[37] Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná v části týkající se výše sankce, jelikož v ní chybělo posouzení zákonných kritérií pro určení její výše. Nynější případ je třeba odlišit od toho, kterým se NSS zabýval v namítaném rozsudku č. j. 9 As 56/2019 - 28, jelikož v tehdejší případě byla uložena sankce na samé horní hranici zákonné sazby, ačkoliv její výše nebyla náležitě zdůvodněna. V nyní projednávaném případě byla uložena sankce ve výši 2 000 Kč, a to za dva přestupky, u nichž zákon stanoví sazbu v rozmezí 1 500–2 500 Kč a 1 500–3 000 Kč. Jelikož přísněji postižitelný přestupek je přestupek dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti vozidla, bylo dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích na projednávaný případ aplikováno zákonné rozmezí 1 500–3 000 Kč. Jelikož sankce za spáchání dvou přestupků byla uložena v dolní polovině zákonné sazby, nelze mít na odůvodnění její výše stejné požadavky jako na sankce uložené při horní hranici zákonné sazby. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že za polehčující okolnost správní

pokračování

orgán I. stupně považoval skutečnost, že se stěžovatel přestupku dopustil poprvé. Dále přihlédl ke společenské nebezpečnosti chování. Není proto pravdou, že správní orgán I. stupně pouze vyjmenoval zákonná kritéria pro odůvodnění výše sankce. Sankci ve výši 2 000 Kč není možné považovat za nepřiměřeně vysokou či likvidační. Stěžovatel neuvedl žádný důvod, proč by v jeho případě měla být výše sankce snížena. Ačkoliv je třeba dát stěžovateli zapravdu, že krajský soud v bodě 69. rozsudku zaměnil polehčující a přitěžující okolnosti, NSS je toho názoru, že se jedná o zjevnou chybu v psaní, která nemá na celkové posouzení věci vliv. Odůvodnění výše uložené sankce je tedy dostatečné.

[38] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti NSS připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval. Zejména tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal, stejně jako ji nepředkládal správě soudu, neboť odpověď na svou žádost již stěžovatelův zástupce obdržel dříve.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný stěžovatel proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[41] Stěžovatel ve věci opakovaně zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Nejprve dne 4. 1. 2021 (č. l. 17 spisu NSS), poté znovu dne 5. 1. 2021 (č. l. 18 spisu NSS). Byly proto naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) ve výši 5 000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

[42] Nejvyšší správní soud dále vyzval zástupce stěžovatele ke sdělení čísla bankovního účtu, na který má být soudní poplatek vrácen. Určil mu k tomu lhůtu 1 týdně, kterou vyhodnotil jako přiměřenou povaze požadovaného úkonu. V případě

neuposlechnutí výzvy ve stanovené lhůtě může být zástupci uložena pořádková pokuta podle § 44 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu